

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

vychádza od roku 1991
ročník 33
december 2023
cena 1,90 eura

12

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

Západ nás vzal ako vojnovú korisť

NÁŠ ROZHOVOR

Kňaz, mariológ, redaktor, publicista a duchovný PV ZPKO – Ján KOŠIAR (1960). Ako vysokoškolák odišiel v roku 1983 do Talianska, kde na Pápežskej Lateránskej univerzite študoval teológiu a v roku 1987 bol vysvätený za kňaza. Na Slovensko sa vrátil v roku 1990. Nepáčia sa mu trendy vývoja spoločnosti, no nestráca nádej. Hovorí: „Uvidíme, čo prinesie budúcnosť, tá je aj v našich rukách.“

● Je po voľbách, povedzme si, či splnili očakávania našej členskej základne. Niektorí naši členovia po voľbách vyjadrili nádej, že nová vládna reprezentácia pochopí význam a dôležitosť existencie organizácie, ktorá uchováva historickú pamäť a odmieta akúkoľvek totalitu. Máte rovnaký pocit?

Pokračovanie na 10. strane

ThDr. Ján Košiar

Foto archív Jána Košiaru

V ČÍSLE

Ján Litecký Šveda
Seminár ako svedectvo 2
Eva Zelenayová
**Ústava pozná iba
demokraciu bez
prívlastkov 3**

**Stretli sme sa
pod krížom 4-5-6**
Soňa Chmelíková
**Pred 100 rokmi sa
narodil
Rudolf Jurik 7**

Mária Šidová
**Pribudol pamätník
v Ružomberku 8**
Mária Dvorčáková
**Nedajme si zobrať
slobodu 8**

Marián Tkáč
**Aj v rímskych časoch bol
o nás „záujem“ 9**
Juraj Vrábek
**Košická organizácia
nezaháľa 12**

ročník 33 • december 2023

Seminár ako svedectvo

Na záver roka dovoľte ešte pár riadkov k našej hádam najdôležitejšej akcii tohto roka, k júnovému semináru v Čadci „Kysuce a perzekúcie“, ktoré spoluorganizovali o.i. aj mesto Čadca a Kysucké múzeum, kde treba spomenúť aj nášho žilinského predsedu regionálnej organizácie, iniciatívneho a neúnavného Kvetoslava Gregora. (Podrobne sme o seminári písali v Svedectve č. 7-8.)

Poslaním organizácie politických väzňov je okrem legislatívnych iniciatív, smerujúcich k aspoň čiastočnému odškodneniu politických väzňov, ktorí dodnes žijú v chudobe, pretože ich neprenasledovali iba „ideologicky“ a väzením, ale aj hrubo materiálne (zabavovanie majetku, vystahovávanie, ...), nehovoriac už o nemožnosti zamestnať sa na dobre platenej pozícii, je aj vydávanie svedectva. Na to slúži nielen náš časopis Svedectvo, kde pravidelne uverejňujeme príbehy ľudí gnivených neľudským režimom, či poukazujeme na jeho zločinecké metódy, ale aj semináre, ktoré buď organizujeme, alebo sa na ich prípravu zúčastňujeme.

Keď prirodzenosť potláča ideológia

Svedectvo o perzekúciách na Kysuciach a o odpore miestnych občanov voči nastupujúcemu komunistickému režimu je zaujímavé z viacerých hľadísk. Za zmienku však určite stojí to, v akom krátkom čase (máj, jún 1949) väčšina vzbúr vypukla, prakticky po celom území Slovenska. Tu bije do očí tá spontánnosť v časoch, keď neexistovali žiadne mobily, internet a telefóny boli len na poštách. Ľudia intuitívne vycítili po pár mesiacoch totality, že to nevedie dobrým smerom. Akurát, že si ešte nedokázali predstaviť, ako brutálne voči nim režim zakročí, to zistili až neskôr. Ale tá spontánnosť hovorí za všetko – bez postranných myšlienok sa postavil proti potieraniu našej kultúry, našej duchovnosti, rovnako aj našej histórie (spomienky na prvú Slovenskú republiku boli ešte veľmi čerstvé). Tie úprimné ženičky, ale aj robotníci z fabrík by určite nepoužívali takéto vznešené slová, pretože ich ani nepotrebovali, oni mali tieto hodnoty zadreté takrečeno v koži, ktorú však boľševici práve vtedy začali skalpovať. Oni veru nepotrebovali pojmy z múdrych kníh, pretože ich žili. A keď ako čisti ľudia vycítili, že sa tu začína vznášať nejaký puch, úplne cudzí duši slovenského národa, tak rovnako čisto a úprimne sa proti nemu postavili.

A ten puch je tu zasa

V posledných rokoch však vidíme a cítime aj my, že tento duch spontánnej obhajoby svojich hodnôt sa pomaly vytráca. A práve aj za pomoci internetu, mobilov, smartfónov a neviem ešte čoho všetkého, stále viac sa presadzujú rovnakí ľudia ako tí, ktorí brutálne potierali tento čistý a prirodzený konzervativizmus slovenskej spoločnosti. Odkiaľ sa nabrali? Odpoveď je jednoduchá - stále sú tu. Už viac ako 70 rokov. A tých 40 rokov, čo tu nedovolili vyučovať filozofiu,

ale ani históriu, tu zanechalo svoje tragické stopy. Mladí sa tu neučili rozmýšľať, iba používať poučky a schémy. Najnovšie už opäť aj progresívne heslá, veď už zasa ide o svetlú budúcnosť. Ale zato učili sa byť korektne v strehu, lebo udavači fungovali a fungujú permanentne. Namiesto zvedavej a tvorivej mládeže tu máme takto hrbo zložených nedoukov, ktorí nedostatok vzdelania nahrádzajú fanatizmom. Samozrejme, „sväté“ pravdy sú tu opäť, valia sa na nás jedna za druhou – komunizmus vystriedal multikulturalizmus, gender, ekomarxizmus, rasizmus s predložkou anti, a ďalšie sväté pravdy pribúdajú takmer každý deň (woke, cancel, trans,...). Tieto „sväté“ pravdy majú so „svätosťou“ spoločné akurát to, že sú to do neba volajúce hlúposti a zvrátenosti. Ale pochybovať o nich nesmieme, ani diskutovať, presne tak ako to bolo počas komunizmu, ináč ste zločinec a vyvrhel ľudstva, ktorého treba eliminovať. A opäť je to všetko presiaknuté žľou nenávisťi voči všetkému, čo nemá ich puch. Najnovšie súdruhovia použili aj pojem „náboženský extrémizmus“. Takže aj ženičky, v tých časoch ešte v krojoch, ktoré bránili svojich kňazov, boli predsa extrémistky ako hrom! Nuž, takýto slovník je vizitkou extrémnych pokrokárov, práve oni takto vnímajú hranice iného, pre nich nepochopiteľného. Hádam ani netreba dodávať, že tento fanatizmus chce mať aj zákony na svojej strane, veď predsa ide o „sväté“ pravdy, tak kto už by mohol byť proti... A že sa opäť blížia 50. roky, nie je, žiaľ, len nevydarená novinárska metafora, pretože používať trestný zákon na ideologické a historické otázky, ako sa to už opäť deje, je základ fungovania každej diktatúry.

Pokrokové kádre nás nechcú

Keď som začal o základných povinnostiach organizácie, nespomenul som ešte jednu vec: okrem toho, že sa usilujeme o vylepšenie materiálnych podmienok politických väzňov a ich informovanosť, v neposlednom rade je to aj snaha zabezpečiť prirodzené spoločenské kontakty, umožniť aspoň v jeseni života stretávať sa s rovnako postihnutými, s ľuďmi, ktorí si nenechali vymyť mozog slabomyselnou propagandou, či už starou či novou, porozprávať sa, zaspomínať si... Okrem odborného historického prínosu aj semináre či konferencie slúžia na takýto účel. Rovnako ako náš časopis, kde okrem faktografickej a historickej časti má veľký význam aj tá spoločenská, nech aspoň cez tlačenej slová naďalej žijeme v našej duchovnej komunite a informujeme sa o sebe a o svojich aktivitách. Aj o súčasných politických otázkach, z nášho hodnotového uhla pohľadu. O jeho potrebe a dôležitosti svedčí aj to, že keď sa pokrokové kádre na ministerstve vnútra rozhodli zrušiť náš časopis zastavením dotácie, zniesla sa priam spíška finančných darov na jeho záchranu. Bolo to dojemné, že to bolo práve od tej finančne najviac podvyživenej vrstvy obyvateľstva, len aby „náš“ časopis mohol vychádzať aj naďalej, hoci aj takto, v núdzovom režime...

Ján Litecký Šveda
predseda PV ZPKO

SVEDECTVO, mesačník Politických väzňov Zväzu protikomunistického odboja ● **Vydavateľ:** PV ZPKO, založený v roku 1990 pod názvom Konfederácia politických väzňov Slovenska [KPVS] ● **Šéfredaktorka:** Eva Zelenayová ● **Redakčná rada:** Ján Košíar (predseda), Ján Litecký Šveda, Ivan Mrva, Peter Mulík, Ivan A. Petranský, Jozef Rydlo, Juraj Vrábek a Eva Zelenayová ● **Adresa redakcie:** 811 06 Bratislava, Obchodná 52 ● **Telefón:** 02-5263 8156 ● **e-mail:** ustredie@pv-zpko.sk ● **webová stránka:** www.pv-zpko.sk ● **IČO:** 00679879 ● **Cena jedného výtlačku:** 1,90 EURA ● **Predplatné 20 EUR/kalendárny rok** ● **Predplatné pre zahraničných abonentov: 50 USD** vrátane poštovného. ● **Číslo účtu v Prima banka Slovensko, a.s.:** SK74 3100 0000 0040 0012 8109 ● **EV:** 3851/09 ● **Tlač:** PRINTLAND, s.r.o. ● **Nevyžiadané rukopisy nevraciam** ● **ISSN:** 1338-404X ● **MATERIÁLY** uverejnené v rubrikách „Čítateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov.

Milí politickí väzni, príbuzní, priatelia, členovia PV ZPKO!

Narodenie Pána Ježiša v Betleheme nie je nejaká jednorazová záležitosť, lebo my, ktorí sme uverili, že On je Boží Syn, sme tu aj po vyše dvetisíc rokoch.

Cez Vianoce si najviac uvedomujeme, že Boh sa stal človekom a prebýva medzi nami.

Žíme preto tak, aby sme svedčili o jeho prítomnosti v našom okolí, obci, meste, štáte – vždy, aj v nasledujúcom roku 2024.

Pokojné prežitie vianočných sviatkov a hojnosť Božích darov v Novom roku Vám želá

Ignác Juruš, farár v Dlhej pri Trnave

Ústava pozná iba demokraciu bez prívlastkov

Deň boja za slobodu a demokraciu! Takto a nie inak je nazvaný deň, keď sa v bývalom Česko-Slovensku skončila vláda jednej strany.

Počnúc prezidentkou SR Zuzanou Čaputovou a pokračujúc aktivistami rozličných mimovládok a, samozrejme, médiami hlavného prúdu (ale zaznieva to aj vo verejnoprávných médiách), čoraz častejšie či hustejšie počúvame o liberálnej demokracii a jej „produktoch“.

Prečo?

Prečo máme budovať liberálnu demokraciu, keď oslavujeme deň boja za slobodu a demokraciu? Demokraciu bez prívlastkov. Každý prívlastok demokraciu posúva do ideologickej podoby a Ústava SR hovorí, že „Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo“. Tak čo je za tým podsúvaním liberálnej demokracie?

Je to už otravné, ale opäť Soros. Ten vo svojej knižke *Vek omylnosti* jasne napísal, že otvorená spoločnosť znamená takmer to isté čo liberálna demokracia. Soros na Slovensku o otvorenej spoločnosti prednášal v dnešnom kine Lumiere už v roku 1992. Vtedy nehovoril publiku, že otvorená spoločnosť rovná sa liberálna demokracia. Bolo treba pozornosť ľudí prebúdzajúcich sa z totality otupiť a pomocou peňazí získať pre svoje ciele. Dnes vidíme, že ruka v ruke

s liberálnou demokraciou sa do spoločnosti vkrádajú nepriradené formy života, teda zvrhlosť. Ak hovoríme, že spoločnosť je rozdelená, tak aj preto, že väčšia časť odmieta liberalizmus v podobe progresivizmu, gender ideológie, jej chorobnej sexualizácie či v relativovaní pojmu hodnoty. Hodnoty súvisia s morálkou, a možno si ešte spomenieme na predvolebnú prezidentskú kampaň, počas ktorej kandidátka Iveta Radičová povedala, že to, čo je morálne alebo nemorálne v spoločnosti, je vec spoločenskej dohody. A čo o hodnotách napísal Soros? Hodnoty sú záležitosťou voľby ako čokoľvek iné!

SLOVO SVEDECTVA

Hodnotové nastavenie spoločnosti je jeho pevný bod, od ktorého sa odvíja všetko ostatné. Aj zákony. Ak by to tak nebolo, bolo by dovolené všetko a zdá sa, že liberálna demokracia nemá k tejto vízii ďaleko. Marián Tkáč sa s veľkou vervou venuje slovenským dejinám. V aktuálnom vydaní spomína aj to, že v Maďarsku žiaci maturujú z dejepisu. Uvedomujú si, že ak nebudú poznať vlastnú minulosť, nijaká budúcnosť ich nečaká. V minulom režime nám poriadne vygumovali našu históriu. A zdá sa, že liberálne kruhy úspešne nadväzujú na svojich ideových predchodcov a úspešne bránia poskytnúť mládeži dejepis, hodný slovenských dejín. Nuž, z akého dejepisu by naša dnešná mládež maturovala? Zo

životného príbehu komunistu Milana Šimečku? V televíznej diskusnej relácii sa učiteľ dejepisu na jednom bratislavskom gymnáziu, Michal Bohuš, pochválil, že 17. november vykladá žiakom na príbehu Milana Šimečku!

Prečo treba vymazať pamäť národa? Aby nepoznal, na akých hodnotách pretrval do dnešných dní?

Naša Ústava je priam geniálna. Možno preto by ju chceli liberálni dobrodruhovia meniť. Veď si len zoberme citovaný 1. čl. prvej hlavy, že Slovenská republika je zvrchovaný štát... No podľa Sorosa zvrchovanosť je anachronická koncepcia. Chápeme, prečo sú Sorosove mimovládky nebezpečné?

V tomto predvianočnom čase by sa patrilo stíšiť a pozrieť sa do svojho vnútra. Ibaže pokrokári nedajú pokoj. Práve v tomto čase v Bratislave zorganizovali Filmový festival inakosti, ktorý propagovala aj RTVS a patrónkou podujatia sa stala herečka Zuzana Kronerová. Povedala: „Podporujem inakosť ako takú a som dosť znepokojená z toho, že v našej krajine ideme akýmsi spätným chodom, smerom do stredoveku. Dúfam, že sa to zmení.“

My zasa dúfame, že nie. A napriek všetkým prekážkam, ktoré stoja v ceste kresťanskému životu, želim našim čitateľom pokojné prežitie vianočných sviatkov.

Eva Zelenayová
šéfredaktorka

Stretli sme sa pod krížom

Každoročne si členovia organizácie Politickí väzni Zväz protikomunistického odboja z celého Slovenska pripomínajú pamiatku obetí komunizmu v Deň boja za slobodu a demokraciu. Uskutočňuje sa pri pri Centrálnom pamätníku popraveným a umučeným politickým väzňom komunizmu na cintoríne v bratislavskej Vrakuňi.

Vzdať úctu pod majestátnym krížom z návštevy Jána Pavla II. v Bratislave prišli medzi nás o.i. predseda Národnej rady Slovenskej republiky Peter Pellegrini, prezident Ivan Gašparovič, minister vnútra Matúš Šutaj Eštok, štátna tajomníčka rezortu vnútra Lucia Kurilovská, ministerka zdravotníctva Zuzana Dolinková, náčelník Generálneho štábu gen. Daniel Zmeko, veľvyslanec Bulharskej republiky Vasil Petkov, zástupkyňa veľvyslanca Českej republiky Alena Vermářová, prvá tajomníčka Švajčiarskeho veľvyslanectva Miriam Imesch, zástupca misie Veľkej Británie v SR Andrew Wells, zástupca Európskej komisie na Slovensku Vladimír Šucha, ordinár ozbrojených síl a ozbrojených zborov MO SR J. E. Mons. František Rábek, zástupcovia Ústavu pamäti národa Peter Jašek a Ján Endrődi, Daniela Suchá a Štefan Suchý z Cyrilometodiády, o. z., a An-

Spomienková fotografia. V strede Mons. František Rábek a Lucia Kurilovská.

Foto Eva Zelenayová

ton Čulen, predseda Aliancie za nedeľu, o. z.

Zo štatistiky Ústavu pamäti národa vyplýva, že **perzekúcie a procesy 50. a začiatkom 60. rokov dvadsiateho storočia boli najdrastickejším obdobím komunistického režimu na Slovensku. Boli charakteristické perzekúciami takmer všetkých vrstiev spoločnosti a vykonštruovanými súdnymi procesmi. Na Slovensku bolo v tomto období**

protiprávne odsúdených viac ako 71 000 ľudí na súhrnne viac ako 85 000 rokov väzenia. V celom Česko-Slovensku bolo popravených za tzv. protištátné činy 250 ľudí, do 500 ľudí zahynulo na hraniciach pri úteku, do 600 ľudí zabili vyšetrovatelia Štátnej bezpečnosti pri výsluchoch, 8 000 väzňov režimu zahynulo v baniach, vo väzniciach a lágroch, 400 tisíc ľudí ušlo alebo bolo vyhnaných z republiky. Mnohé obete režimu boli bez súdu väznené v pracovných táboroch, v pomocných technických práporoch (PTP), im a ich rodinným príslušníkom bol znemožnený prístup k vzdelaniu i spoločenskému uplatneniu.

Vojenská hudba OS SR hymnou Slovenskej republiky otvorila pietny akt, ktorý pokračoval kladením vencov k pamätníku. Odznali príhovory predsedu NR SR Petra Pellegriniho, predsedu PV ZPKO Jána Liteckého Švedu a pieseň z vlastnej tvorby počas väzenia zaspieval Ladilav Solár. Záverečnú modlitbu za obete komunizmu predniesol biskup František Rábek, ordinár Ozbrojených síl a ozbrojených zborov SR.

Biskup František Rábek, vojenský ordinár.

Foto Eva Zelenayová

Eva Zelenayová

Demokracia v rukách médií?

Príhovor predsedu PV ZPKO Jána Liteckého Švedu

Všetkých vás vítam na tejto pietnej spomienke venovanej obetiam červeného teroru. Vám všetkým, ktorí ste túto našu pietnu spomienku poctili svojou účasťou, patrí veľké a úprimné poďakovanie a hlboká poklona. Ďakujem vám aj v mene nášho čestného predsedu, Arpáda Tarnóczyho, ktorý vás všetkých srdečne pozdravuje. Nemôže byť s nami, keďže iba včera ho prepustili z nemocnice.

Dnes vám prečítam iba niekoľko mien vytesaných na našich pätnástich mramorových tabuliach. Ale sú to veľmi výrečné mená: všetci z týchto popravených boli 20 roční mládenci, na úsvite svojho života. (Prečítal mená aj s dátumami popráv a vekom, poz. red.)

K čítaniu mien obetí komunistického teroru nás inšpirovala ruská organizácia Memorial (Pamäť), založená v roku 1992 v Moskve. Toto čítanie nazvali „navrátenie mien“. V decembri 2021 ju však ruské orgány zakázali, minulého roku, potom ako získala Nobelovu cenu za mier, jej dokonca zhabali aj budovu s celým archívom. Bez komentára.

U nás sme **zatiaľ** na tom lepšie, ale tiež nevieme dokedy, pretože aj u nás sú už snahy zničiť našu organizáciu, našu pamäť, ktorá tu funguje od roku 1990, ibaže rafinovanejšie. Napriek tomu, že **podľa zákona** (526/2010), **zdôrazňujem, podľa zákona (!)** o poskytovaní dotácií je štát

Ján Litecký Šveda

Foto Eva Zelenayová

povinný zabezpečiť prostriedky na zabezpečenie základných podmienok na činnosť našej organizácie, už tri roky po sebe sme nedostali prostriedky na zabezpečenie nutných potrieb a fungujeme v núdzovom režime, iba vďaka darom našich chudobných členov a sympatizantov.

Najväčší škandál je v tom, že sa tu opäť prenasledujú ľudia, ktorí sa nepoddali komunistickým zločincovi, ich amorálnosti a ani ich hlúposti. No ak sa odoberá hlas tým, ktorí tu ďaleko najviac vytrpeli za udržanie myšlienky demokracie a za jej nastolenie, znamená to, že zo slova „demokracia“ sa opäť stáva iba propagandistický trik čudných majiteľov médií. Presne takáto „demokracia“ sa tu nastolila v roku 1948. Aj vtedajší „ľudoví demokrati“ tu začali likvidovať politických protivní-

kov o.i. aj používaním trestného zákona na ideologické a historické otázky, čo je **základ fungovania každej diktatúry**. Vždy bola najsamprv cenzúra, slučky prišli až potom.

Nuž a tým, ktorí neprežili, umučeným, popraveným, ale aj všetkým našim nebohým členom, ktorí nás opustili za posledný rok do večnosti, chcem spomenúť nedávno zosnulého Paľka Hatalu, ktorého si iste mnohí pamätáte z jeho návštev našej pietnej spomienky, vždy s mohutnou slovenskou zástavou. Venujme im minútu ticha.

Na margo

Prišlo množstvo významných hostí. Bez ospravedlnenia neprišla iba Matica slovenská, ktorá nijako na pozvánku nereagovala napriek tomu, že jej predseda pred časom podpísal s našou organizáciou zmluvu o spolupráci. A možno to paradoxne ani nebola chýbajúca slušnosť, keďže MS v poslednom čase začala mimoriadne ospevovať komunistických spisovateľov. Nuž asi by im bolo trápne pozeráť sa na tabule s menami popravených a umučených, ktorých aj títo spisovatelia pomáhali priviesť na popravisisko.

Asi takto sa číria prítomní na našej pietnej spomienke, čo možno platí aj pre súčasný dlhodobý absentujúci prezidentský palác, pre ktorý sú popravení a umučení komunistickým režimom možno tiež nejakou výčitkou, či červeným kostlivcom v skrini.

Pohľad na hostí, v popredí prezident Ivan Gašparovič. Foto Eva Zelenayová

Prestaňme sa navzájom obviňovať

Príhovor predsedu NR SR Petra Pellegriniho

Dnes si pripomínáme jednu z najvýznamnejších udalostí novodobých dejín nášho národa. Tridsiate štvrté výročie Nežnej revolúcie, ktorá sa svojím charakterom, obsahom a príbehom stala ojedinelou a výnimočnou v dejinách Európy.

Svet v nemom úžase hľadel, ako sa otočenie kormidla dejín neudialo na báze nenávisti a krviprelievania, ale pokojným prevzatím moci. Nebolo to nenávistné volanie po pomste, ale spojenie sa celého národa za niečo. Za silnú ideu slobody, lepšiu sociálnu perspektívu a národnú emancipáciu. Bol to zásadný prelom v živote slovenského národa a predurčil naše smerovanie na dlhé roky.

Je zvláštne, že udalosti, ktoré kedy si dokázali celý národ spojiť, ho dnes významne rozdeľujú. Ak menej ako polovica spoločnosti vníma November '89 pozitívne, niekde sme za ostatných 34 rokov urobili chybu. A je to významný dôvod na zamyslenie sa politických a spoločenských elít. Pretože z volania po sociálnej spravodlivosti sa stala sociálne rozdelená spoločnosť, ktorá stále nesplatila historický dlh celým skupinám slovenských občanov. Z volania po slobode diskusie sa stali urážky, vulgárnosť a agresivita vo verejnom priestore. A z túžby po zjednotení vzišla rozdeľená slovenská spoločnosť, ktorej rôzne svety si kvôli vzájomnej nenávisti nemôžu prísť na meno.

Peter Pellegrini pred pamätníkom.

Foto Eva Zelenayová

A preto by sme sa mali prestať len obzerať dozadu. Prestať sa navzájom obviňovať.

Neutiekať sa len k novembrovým frázam, ale vrátiť sa k tomu, čo Nežná revolúcia skutočne stelesňovala. Iba tak sa ako národ posunieme vpred.

No v našom pohľade na prednovembrové udalosti musia ostať aj tie, na ktoré sa zabudnúť nedá a nesmie. Pretože práve dnes si pri pamätníkoch obetí komunistického režimu pripomíname, že jeho temné stránky jednoducho nie je možné relativizovať. Pamiat-

ka tých, ktorí boli neprávom väznení a ktorí za svoju túžbu po slobode zaplatili vlastným životom, musí ostať súčasťou slovenskej historickej pamäte. Tá v mnohom formuje naše spoločné hodnoty a ovplyvňuje tak aj našu budúcnosť.

Dobre vieme, že národ, ktorý sa zo svojej minulosti nepoučil, je odsúdený prežiť ju znova. A túto časť našej minulosti, poznačenú krvou a trápením, už nikdy znova prežiť nechceme.

Dovoľte mi vyjadriť skutočnú ľudskú pokoru k utrpeniu všetkých, ktorých život ostal navždy poznačený nespravodlivosťou a bolesťou. Aj tých, ktorých život neprávom vyhasol. Pre nich hodnoty slobody a demokracie neboli len otázkou presvedčenia, ale aj vlastnej životnej obete.

Z celého srdca želám slovenskému národu, aby na jeho budúcej púti už nikdy nemusel čeliť takýmto skúškam. Máme to však v rukách my všetci a je na každom z nás, či k tomuto cieľu prispějeme. Staršia generácia svojimi pamätami a životnými skúsenosťami, mladšia víziou a nasadením. Nech sa nám to darí nielen v tento sviatočný deň, ale po celý čas.

Časť členov PV ZPKO pred pamätníkom.

Foto Eva Zelenayová

Pred 100 rokmi sa narodil Rudolf Jurik

V roku 2019 sme si pripomínali 70. výročie tzv. levočskej vzbury. Dcéra politického väzňa, Mária Dvorčáková, navštívila Štátny archív v Levoči, aby sa o vzbuře, v ktorej bol nespravodlivo odsúdený aj jej otec, dozvedela viac. Našla tam rozsudok obvineného Rudolfa Jurika, ktorý bol profesorom na Gymnáziu Janka Francisciho-Rimavského v Levoči.

V súvislosti s týmito udalosťami bola 25. júna 2019 v aule Gymnázia Janka Francisciho-Rimavského v Levoči odhalená pamätná tabuľa venovaná prof. Rudolfovi Jurikovi.

Profesor Jurik pôsobil v rokoch 1946 – 1949 ako stredoškolský pedagóg, historik, spisovateľ a vedúci skautingu na našom gymnáziu. Celý život zasvätil boju za vieru v morálnejší život a demokratické princípy. Štyridsať rokov bol prenasle-

Mária Dvorčáková sa prihovára študentom.

Foto archív

dovaný spolu so svojou rodinou, zažil väzenie a hrôzy komunistického režimu kvôli svojmu presvedčeniu.

Na znak úcty a pri príležitosti 100. výročia narodenia Rudolfa Jurika sa 23. novembra 2023 v priestoroch auly Gymnázia J.F.-Rimavského uskutočnilo stretnutie a beseda za prítomnosti historika ÚPN Františka Neupauera, Tomislava Juri-

ka, syna prof. Jurika, pani Emílie Osifovej, študentky prof. Jurika, Štefana Nováka, politického väzňa, podpredsedu PV ZKPO a ďalších členov protikomunistického odboja.

Tomislav Jurik študentom odhalil časť svojho života poznačeného prenasledovaním ich rodiny a zdôraznil, že je nevyhnutné pomenovať zlo každej doby, šíriť myšlienky humanizmu a demokracie v protíváhe k zlu, pretože kto nepozná minulosť, je odsúdený ju opakovať. Súčasťou besedy bolo aj premietanie filmu o disidentoch v období komunistického režimu.

Ďakujeme pani Márii Dvorčákovej, predsedníčke RO PV ZPKO v Prešove a ostatným členom, ktorí študentom podali svedectvo o udalostiach vtedajšieho režimu. **PhDr. Soňa Chmelíková**

Aby obeť nebola márna

Pietnu spomienku na profesora Rudolfa Jurika obohatili žiačky Strednej pedagogickej školy v Levoči svojím spevom a prednesom básne od Rudolfa Dobiáša. Akú odzvu u študentov vyvolalo podujatie sprostredkoval žiak septimy Juraj Olšavský:

„Prednáška mi poskytla zaujímavý pohľad na obdobie, ktoré ovplyvnilo mnoho ľudí, ako napríklad Rudolfa Juríka. Bolo fascinujúce počuť ich príbehy a vnímať ich od-

hodlanie v boji za slobodu. Tieto príbehy pripomínajú dôležitosť udržiavania demokratických hodnôt a rešpektovania ľudských práv.

Taktiež som si uvedomil, aké je dôležité uchovávať historické pramene, aby sme nezabudli na obeť politického utlačania a zneužívania moci. Tieto príbehy nám slúžia ako pripomienka, prečo je potrebné chrániť a bojovať proti porušovaniu ľudských práv a aby tu vždy bola sloboda slova a názoru.“

Mária Dvorčáková

Spomínali spolu s KPVS

V Trnave sme si Deň boja za slobodu a demokraciu pripomenuli 8. novembra pri pamätnej tabuľi povolaných do Pomocných technických práporov v rokoch 1950-1954. Spolu s členmi PV ZPKO sa pamiatke obetí komunistického režimu poklonili aj členovia KPVS. Zúčastnil sa tiež predseda KPVS Peter Sandtner i predsedníčka oblastnej organizácie KPVS v Trnave Cecília Hučková Dobšovičová. Súčasťou pietnej spomienky bola návšteva podzemných priestorov Kostola svätého Jakuba, kde sa nachádzajú krypty, kazematy a pohrebné miestnosti.

Eva Hlučová

predsedníčka RO PV ZPKO v Trnave

Spoločná fotografia pred pamätnou tabuľou PTP.

Foto archív

Pribudol pamätník v Ružomberku

Vo štvrtok 23. novembra 2023 bol pred rektorátom Katolíckej univerzity v Ružomberku slávnostne odhalený pamätník venovaný všetkým obetiam komunistického režimu z Liptova: popraveným, väzneným, prenasledovaným, povolaným do PTP pre vernosť kresťanskej viery a ideálom slobody a demokracie, ako aj väzneným vo väznici v Ružomberku, v lome Skladaná skala a príslušníkom PTP, ktorí stavali letisko Mokrad.

Podujatie pripravili Konfederácia politických väzňov Slovenska v spolupráci s Katolíckou univerzitou v Ružomberku. Pozvaní boli predstavitelia mesta, predstavitelia KU, členovia KPVS, členovia PV ZPKO z Liptova, Oravy, starostovia obcí, študenti KU a širšia verejnosť. Prítomný bol aj plukovník vo výslužbe Ján Gejdoš.

Vypočuli sme si príhovory predsedu KPVS Petra Sandtnera, prorektorky KU v Ružomberku docentky Markéty Rusnákovej, primátora Ružomberka Ľubomíra Kubáňa, predsedníčky RP PV ZPKO v Ružomberku Márie Šidovej

Mária Šidová, asistuje jej Kvetoslav Gregor.

Foto archív

a príbuzného popraveného komunistickým režimom Igora Chovana.

Pamätník vysvätili väzenský dekan v Ružomberku major Peter Halkoci a vojenský dekan na Akadémii Ozbrojených síl M. R. Štefánika v Liptovskom Mikuláši major Ľubomír Kordoš.

Pietneho aktu sa zúčastnila dycho-

vá hudba Černovanka a tiež čestná stráž 62. spojovacieho práporu v Ružomberku. Ďakujeme všetkým, ktorí sa zaslúžili o realizáciu tohto pamätníka i jeho slávnostné odhalenie.

Mária Šidová

predsedníčka RP PV ZPKO v Ružomberku

Nedajme si zobrať slobodu

Deň boja za slobodu a demokraciu si v Spišskej Novej Vsi pripomenuli spolu členovia PV ZPKO a študenti stredných škôl. Pri tejto príležitosti sa uskutočnilo ocenenie najlepších študentov stredných škôl v meste. Význam 17. novembra objasnila a študentom sa prihovorila predsedníčka RO PV ZPKO v Prešove Mária Dvorčáková. Povedala:

„Je mi veľkou ctou sa vám prihovoriť a pripomenúť

17. november v Spišskej Novej Vsi.

Foto archív

17. november 1989, ktorý sa zapísal ako deň oslobodenia od totality. Právom sa môžeme pýtať: Je to skutočne tak? Sľúbili sme si lásku, ale, žiaľ, tá je dnes na míle vzdialená. Žijeme v dobe, keď prevláda závisť s nenávisťou a s tým sa nestotožňujú ani politickí väzni, ale ani ich potomkovia, ktorí sú pokračovateľmi ich ideí. Dostali šancu zmeniť život a napraviť, čo sa napraviť malo. No nedokázali posúdiť či to v tom čase organizátori mysleli úprimne alebo nie.

A tak politickí väzni ostali mimo diania a dodnes sú na pokraji spoločnosti.

Zamotávame sa v obludnom kruhu spoločenského života, plnom podvodu, špekulantstva a túžby po moci. K moci sa snažia dostať karieriisti, pre ktorých je demokracia neznámy pojem.

Máme spoločnosť plnú nenávisť a láska je v nedohľadne. Tu je tá pravá chvíľa pripomínať mladej generácii utrpenie, statočnosť hrdinov z 50-tych rokov, aby sa na to nezapadlo. Pripomínať to musíme preto, aby sa táto strašná doba nezopakovala. Majte na pamäti: „Kto nepozná svoju minulosť, je odsúdený ju opakovať. Vážme si slobodu a nedajme si ju zobrať.“

Mária Dvorčáková

Aj v rímskych časoch bol o nás „záujem“

Po založení rímskych provincií v dnešnom Rakúsku a Maďarsku okolo narodenia Krista, sa slovenská Panónia stala priamou súčasťou Rímskej ríše. Či bola slovenská? V rímskych mapách je jazero Balaton ako Lacus Pelso, teda Pleso, a kmeň, ktorý tam žil Oseriates – Jazerníci. A jazykovedec Ján Stanislav, ktorý napísal, že „staré Slovensko bolo niekoľkokrát väčšie ako Slovensko dnešné“, dokazoval, že Slováci pri Balatone žili ešte „nedávno“. Išlo o „záujem“ Rimanov o naše územie a našich predkov, teda začiatok jednej z prvých okupácií slovenského územia, akých sme v priebehu tisícročí zažili veľmi veľa – a odpor našich predkov bol zväčša tichý.

Kvádi, Kotíni...Slováci

Začalo sa to Rimanmi, štyristo rokov boli naši predkovia bez ohľadu na to, pod akými menami ich vtedajší historici zapísali - Kvádi, Markomani, Kotíni, Suebi /Slevi... – nielen v priamom kontakte s Rimanmi, ale Rimania proti prúdu riek postupovali čoraz severnejšie. Pri Hrone napísal cisár Markus Aurelius svoje slávne dielo *Hovory so sebou samým*, pri Váhu v Trenčíne, vtedy v Laugaríciu, zanechal Rimania svoj kamenný podpis. Ešte pokiaľ ide o mená: tie sa menia, moja mama sa narodila ako Vargová, jej mama ako Miľová, tej mama bola Manduľová, a tej Husárová. Zmena mien gény nemení.

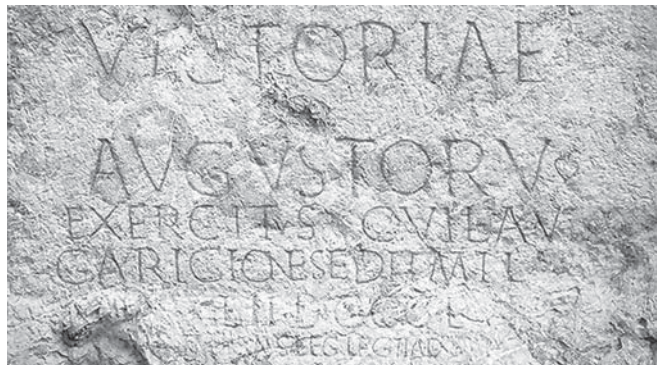
German – herman – vládca hromu?

Boli sme teda „Germánmi“? Viacerí autori nemali pochybnosti o tom, kto boli „Germáni“: boli to susedia Ríma – Nerimania spoza hraníc. Nie Nemci. Nemecký Ulrich von Richental, autor Kostnickej kroniky z čias známeho koncilu z roku 1415, zaradil medzi germánske kráľovstvá aj Uhorské, aj Poľské kráľovstvo, aj litovské vojvodstvá v Rusku. Meno „Germán“ môže súvisieť so staroirským slovom „gair – susedia“, alebo s keltským slovom „gairm“ pre ich vojnové pokriky. Teda „susedia kriklúni“. Iní odvodzovali i odvodzujú slovo „Germán“ od slova „herman“, vládca hromu. Napokon hromu „vládol“ aj boh našich predkov Perún.

Slovensko od doby rímskej

Najznámejší rímsky historik Tacitus bol na pochybách, či má „Peucinov, Venedov a Fennov, rátať ku Germánom či k Sarmatom“. Grécky geograf Ptolemaios, ktorý žil v rokoch 85 – 165, zaznamenal v diele *Geographia* zjednocovanie podunajských kmeňov pod menom Suobenoí / Slovenoi. Sloveni. Na jeho mape je v Germánii mnoho kmeňov. Tóno Semeš (*Nie sme tu odvčera*) ich napočítal pätnásť.

Takýmito „Germánmi“ boli aj Markomani a Kvádi. Sú rôzne mienky o tom, kde žili jedni i druhí. Privlastňujú si ich Česi. Markomani boli údajne „předky Čechů“. O tom, že Kvádia bolo dnešné Slovensko a Kvádi boli Sloveni sa tiež

Rímsky nápis na trenciánskej hradnej skale: „Víkázstvu cisárov venovalo 855 vojakov II. légie z vojska, ktoré sídlilo v Laugaríciu. Dal zhotoviť Marcus Valerius Maximianus, legát II. légie pomocnej.“

dozvedáme od Čechov. Od kronikára Václava Hájka z Libočan z polovice 16. storočia, ako aj od iného českého dejepisca, Aloisa Vojtěcha Šemberu: „Kvadi jsou naši kmenovci Slováci, co národ od pravěku v Tatrách a v poříčí Vážském i Hronském usedlý.“ A uvádza niekoľko dôkazov. „Kvadi bydleli dle svědectví všech spisovatelů práve tu, kde bydlejí podnes Slováci... máť tedy Slovensko od doby římské až po dnešní den jedno a totéž obyvatelstvo. Viditedlným památkem Kvadů slovanských jsou nesčíslná mnohotisíciletá jména místní na Slovensku... V této pak krajině, místními jmény praslovanskými obsypané, byli by za dávné doby bydleli jiní obyvatelé nežli Slované? Tomu věř kdo věř, my tomu nevěříme.“

Maturovať z dejepisu? Ale akého?

Rimania popri Dunaji postavili Limes Romanus, čím rozdelili Európu na rímsku a barbársku, či germánsku. Z tých čias pochádzajú mestá, resp. vojenské tábory a opevnenia Vindobona, čiže Viedeň, Brigetio, Komárom, Aquincum, Budín, rusovská Gerulata, Kelemantia – Iža. Ale počas storočí budovali Rimania svoje „vojenské základne“ aj v Stupave, Milanovciach, Cíferi, Páci..., lebo akýkoľvek, aj priateľský „záujem“ je spojený s nemilosrdným zaberaním cudzieho. To sa našim „Germánom“ nepáčilo, a narušovali rímsky mier Pax Romana.

A boli z toho vojny, pri ktorých padal z neba zázračný dážď (v roku 172 pri Hrone), či zákerne zahynul domáci kráľ s polatinčeným menom Gabinius (pôvodne Vitrodor či Nitrabor). A tak si to jeho „poddaní“ vybavili s Rimanom-cárom, ktorý si pri Dunaji zastal so svojím táborom, stručne-ručne s pokrikom „Morho!“ Lebo: „Zem tá, na ktorú kročiť mieni tvoja noha, to je zem naša, daná Slovenom od Boha!“ Samo Chalupka ako keby bol pri tom, keď 17. novembra 375 – aký symbolický dátum! - cisára Valentiniana „trafil šľak“, tak by to pomenoval Július Satinský.

Nádej na lepšiu, spravodlivejšiu a bezpečnejšiu budúcnosť je tu vždy. Sme však povinní odhaľovať našu minulosť, lebo nastavuje zrkadlo našej súčasnosti i budúcnosti. Aj v tom spočíva nádej, že budúcnosť bude taká, akú ju budeme chcieť mať. Nie nadarmo naši južní susedia povinne maturojú z dejepisu.

Marián Tkáč

Západ nás vzal ako vojnovú korisť

Pokračovanie z 1. strany

Dúfam aj ja. Nedávno, 17. novembra, na pietnom akte pri našom Centrálnom pamätníku obeť komunizmu sme boli poctení účasťou predsedu NR SR, poslancov a ministrov. A skoro všetci sa pridali k nám v modlitbe Otčenáš, ktorú začal biskup František Rábek, vojenský ordinár, ktorý skoro nikdy nechýba na našom pietnom akte. Kým vládol, zúčastňoval sa aj arcibiskup Ján Sokol. Keď už sme pri tom, tak spomeniem, že centrom nášho pamätníka je kríž zo svätej omše pápeža Jána Pavla II. konanej 22. apríla 1990. Požehnal ho biskup Vladimír Filo 29. októbra 1992. Teda ako memento tam stojí už vyše 30 rokov. A je to kríž, symbol toho, že na ňom zomrel Boží syn. A predovšetkým za vieru v neho boli mnohí veriaci zatvorení, ba položili i svoje životy.

● **Hovoríte že viera v Boha...**

Áno, samozrejme. To je naše cyrilo-metodské dedičstvo, o ktorom hovorí preambula Ústavy Slovenskej republiky. Aj keď sa viera v Boha aj u nás už akosi stráca, a mnohí by ju najradšej zatvorili za múry kostolov a domácností, kresťanské hodnoty a viera v Boha boli vždy základom morálky politických väzňov, členov našej organizácie. Žiaľ, najmä západná spoločnosť sa od nich významne vzdaluje. Mnohí ľudia dnes žijú, ako upozorňoval aj pápež Benedikt XVI. *utsi Deus non daretur* (ako keby Boha nebolo...)

● **Po prijatí Lisabonskej zmluvy, teda európskej ústavy, zdvihla sa kritika práve kvôli tomu, že v nej už nie je miesto pre Boha. No nič sa nestalo a dnes sme svedkami toho, že v Európe sa odstraňujú kresťanské symboly a usadzuje sa iné náboženstvo, náboženstvo imigrantov. Ako sa pozeráte na tento trend?**

Veď práve preto sú na titulnej strane nášho Svedectva vety: *Kto stratil majetok, nestratil veľa. Kto stratil slobodu, stratil mnoho. Kto stratil vieru, stratil všetko.* To je náš odkaz aj súčasníkom. Žijeme v Európskej únii, ktorú nám predstavovali ako raj na zemi. Do takej sme chceli vstúpiť. Počiatky EÚ siahajú do roku 1950, keď francúzsky minister zahraničných vecí Robert Schuman navrhol nemeckej vláde zriadiť spoločný *Vysoký úrad pre uhlie a oceľ*, ku ktorému by mohli pristúpiť aj ďalšie európske štáty. Významnú úlohu zohral aj vtedajší nemecký kancelár Konrad Adenauer. Na tomto základe vzniklo *Európske spoločenstvo pre uhlie a oceľ* ako medzivládna hospodárska organizácia. Cieľom bolo, aby spoločný trh s oceľou, uhlím, koksom, železnou rudou a šrotom a hospodárska spolupráca zabránili ďalšej vojne v Európe. Do pádu komunizmu i ZSSR sme my, Slováci, nemohli mať žiadnu priamu účasť na krokoch vo formovaní EÚ. Keď sme 1. januára 1993 obnovili našu štátnosť

mohli sme do tohto procesu vstúpiť, hoci sme nehrali ani len druhé husle. Studenú vojnu sme prehrali, a víťaz - Západ, nás vzal ako vojnovú korisť aj do EÚ. A najsmutnejšie je, že jednotlivé členské štáty sa postupne vzdávajú svojich kompetencií v prospech únie a dobrovoľne strácajú zvrchovanosť

V holandskom Schengene bola 15. júna 1985 podpísaná dohoda o voľnom pohybe kapitálu, tovaru i ľudí, ku ktorej SR pristúpila v roku 2007. Takto sa prakticky zrušili v EÚ hraničné kontroly, ale ako sme zažili počas korona krízy, sloboda cestovania platí len za pekného počasia. Zažili sme, ako sa strážili nielen hranice štátov, ale i okresov. Nevyžadovali sa však cestovné pasy či občianske preukazy, ale tzv. covid pasy. A čo sa týka Lisabonskej zmluvy, ktorú schválil Európsky parlament v roku 2008, mesiace, možno i roky predtým sa viedla diskusia, či v Ústave EÚ majú byť spomenuté kresťanské korene Európy i Boh ako najvyššia morálna autorita. Na čele tejto iniciatívy stál samotný pápež Ján Pavol II., ktorý o tom verejne hovoril i písal. Európa bola a je hlboko a rozsiahlym spôsobom preniknutá kresťanstvom. Ján Pavol II. viackrát vyzval kompetentných, aby sa pozreli na korene, z ktorých aj oni vyrástli. Žiaľ, jeho hlas ostal nevypočutý. A dôsledky? Smutné. Človek 21. storočia stráca nielen vieru v Boha, ale aj vieru a poznanie podstaty seba samého, že existujeme ako muž alebo ako žena a že sa s tým nedá nič robiť. My hovoríme, že nás Pán Boh stvoril.

● **Máte za sebou pestrý život. Emigrácia v mladom veku, štúdium v Ríme, prax vo Vatikánskom rozhlase, diplomatická prax v Bielorusku, práca v Slovenskej televízii, v Katolíckych novinách. Napísali ste knižku *Katolícke noviny na úvrati*, v ktorej sa veľmi kriticky vyjadrujete k pome-**

rom, ktoré vládli v redakcii a v jej zákulisí v 90. rokoch. Zmenilo sa niečo? V akom stave sú dnes katolícke médiá?

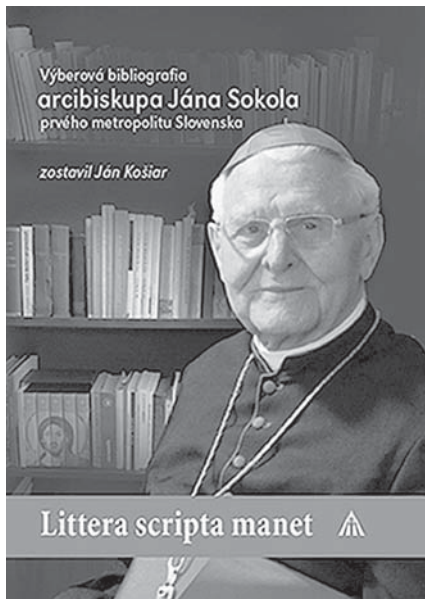
V dosť v žalostnom. Mnohí katolícki veriaci žiaľ, Katolícke noviny aj odhlasujú... Aj Rádio Lumen, pri ktorého zrode som mal tú česť byť... Keď Marián Kuffa, najznámejší slovenský kňaz, dostal 1. septembra 2023 cenu Miloslava Hurbana, Rádio Lumen spomenulo všetkých zo desať laureátov, len jeho vynechalo. Ako by ste to nazvali?

● **Cenzúrou. Ale vráťme sa k vašej publikácii na úvrati...**

Hej, ...na úvrati. Podľa slovníka slovenského jazyka *úvrati je miesto, v ktorom sa obracia pluh pri oraní, okraj role*, teda akýsi bod zlomu. Táto kniha nie je len moja, lebo sú tam aj dlhšie texty mojich dvoch šéfredaktorov Jozefa Zavorského a Juraja Chovana. Predchádza jej publikácia *Mojich prvých 60 rokov*, ktorá vyšla v roku 2020. Slovo na cestu mi tam napísal náš predseda Ján Litecký Šveda, kde okrem iného uviedol: „Keď Ján Košíar odchádzal v roku 1983 zo svojím snom, určite mu nenapadlo, že slobodní, konzervatívni a v Boha veriaci ľudia ako on budú opäť ostrakizovaní a že dokonca slová ako „kresťanský“ či „konzervatívny“ sa budú usilovať privlastniť si a vyhradiť pre seba tie najpokútnejšie a najzákernejšie protislovenské a protikresťanské sily... Jeho memoáre sú výrazným svedectvom doby, v ktorej sme žili, a tak ako všetky dobré knihy spomienok, určite bude môcť slúžiť ako literatúra na štúdium slovenskej histórie cez jeden konkrétny prežitý ľudský príbeh. Aj preto, že v porovnaní s inými autormi memoárov je ešte relatívne mladý, pamätá si toho dosť, takže presnosti spomienok ešte neublížil zub času.“

A môj priateľ, plk. v.v. Ignác Juruš, zakladateľ duchovnej služby v ozbrojených silách SR, na záver

dodal: „Kniha je veľmi vzácnym svedectvom pre mnohých pamätníkov a pre tých mladších je iste aj poučnou literatúrou o slovenských historických reáliách.“ Nuž a v tejto knihe je jedna kapitola venovaná aj môjmu pôsobeniu v *Katolíckych novinách* (1992 – 1995). Národno-emancipačný proces vtedy vrcholil a my sme boli pri tom. A rožkom nás nikto nedokázal opiť. Človek si mohol vybrať, lebo jestvovala pluralita médií, existovali denníky ako *Slovenská republika*, neskôr *Nový deň*, ktoré písali ináč ako napríklad také *SME*.

● **V rokoch 1996-1999 ste pracovali v Slovenskej televízii. Tiež zaujímavé obdobie...**

Hej, dostal som aj túto výzvu. Boli to ďalšie roky „mečiarizmu“, ktoré ja považujem za obdobie najväčšej novinárskej slobody. V tom čase, začiatkom roka 1995, sa pripravovala druhá návšteva pápeža Jána Pavla II. na Slovensku a mojím prvým programom bol komentár jeho príchodu na letisko v Bratislave (30. júna 1995) v priamom prenose. Poviem vám, bol to krst ohňom. Ten pocit zodpovednosti a vedomia, že ma počúva celé Slovensko... Pri tejto príležitosti mi zverili aj kontrolu všetkých príspevkov, ktoré sa vysielali počas návštevy pápeža v Televíznych novinách. Dostal som sa vtedy aj do jeho blízkosti. Spolu s ním som sa modlil ruženec v kostole uršulínok, kde bolo iba „zopár“ – najviac 200 ľudí.

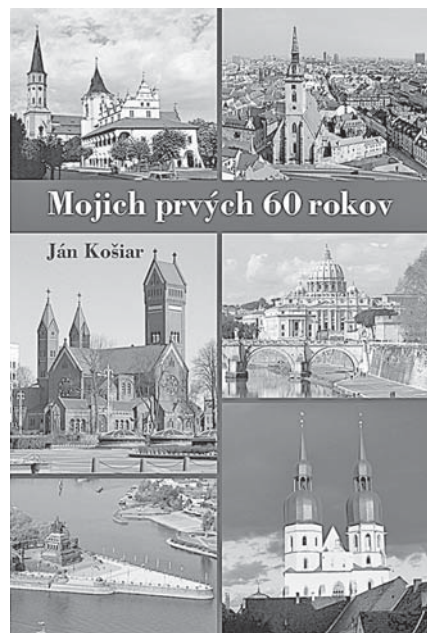
Popritom sme spolu s P. Šebastiánom Labom a prof. Štefanom Vragašom pripravili knihu o druhej návšteve pápeža Jána Pavla II. v Slovenskej republike. Pápež vtedy navštívil aj našu národnú svätýňu Panny Márie Sedembolestnej v Šaštíne. Pomocou priateľov som na autostrádu pred výjazdom Kúty zo severu i z juhu dal urobiť informačné tabule, že „tu sa ide do Šaštína“. Dnes už tam tabule, žiaľ, nie sú. Ukradli ich. Azda toľko, ostatné, aj o 28. poschodí v STV v roku 1998 je zaznamenané v knihe *Mojich prvých 60 rokov*.

● **Dnes tu máme ďalší tlak, ako vylúčiť Boha**

zo spoločnosti a ako človeka pripraviť o vieru v neho. Veľkú diskusiu vyvolal Istanbulský dohovor...

Žiaľ, je to tak. Posledný útok mocných vládcov Európskej únie je nátlak na prijatie Istanbulskeho dohovoru. Zbežné prelistovanie dokumentu človeku veľa neprezradí, ale je tam jedna veľmi vážna vec, totiž definícia rodu, ktorý je podľa tohto dokumentu: „Súbor spoločnosťou vytvorených rolí, vzorov správania, činností a atribútov, ktoré daná spoločnosť považuje za primerané pre ženy a mužov“. Doferaz sme mali rody iba dva: mužský a ženský a v gramatike aj stredný. Text Dohovoru úplne popiera prirodzené biologické rozdielnosti medzi mužským a ženským pohlavím. Moderný človek si vraj má slobodne vybrať a určiť svoju pohlavnú identitu. Vedie to až k takým absurdnostiam, že muž, ktorý sa „slobodne rozhodne“, že je ženou, môže na olympijských hrách súťažiť ako žena a používať ženské šatne. Tento liberálny postoj je nielen urážkou zdravého rozumu, ale aj útokom na kresťanskú vieru, ktorá nám hovorí, že človek bol stvorený na Boží obraz a bol natrvalo stvorený ako muž, alebo žena. Pred genderizmom varoval aj pápež Benedikt XVI. už v roku 2012: „Rod (gender) nie je podľa tejto filozofie prirodzenou danosťou, ktorú by mal človek prijať a osobne naplniť zmyslom, ale ide o sociálnu rolu, pre ktorú sa slobodne rozhoduje. Hlboký klam tejto teórie i antropologickej revolúcie, čo sa v nej ukrýva, je evidentný. Človek popiera, že by jeho prirodzenosť bola daná jeho telesnosťou a tvrdí, že si ju sám môže tvoriť... Človek tak popiera vlastnú prirodzenosť. Tam, kde sa popiera Boh, tam sa stráca aj dôstojnosť človeka. Kto teda bráni Boha, bráni aj človeka.“

Dnes zbierame plody rozhodnutia politikov Európskej únie, že v Ústave EU nie je spomenutý Boh ani kresťanstvo. Bez zodpovednosti pred Bohom, ktorej nikto neunikne, a bez náboženského spojenia človeka s Bohom, existuje síce aká-taká sloboda, tá však

môže viesť k strate všetkých noriem, k anarchii i k vojne medzi štátmi a národmi. Etika bez zakotvenia v Bohu zostáva len vecou dohody a politici, Božím ľuďom delegovaní vo voľbách, ju môžu meniť podľa svojich záujmov. Uvidíme, čo prinesie budúcnosť, tá je aj v našich rukách.

● **V roku 2023 vám vyšli ďalšie knižné tituly. Povedzte nám niečo o nich.**

Hej, podarilo sa. Môže za to arcibiskup Ján Sokol, ktorého som stretol v Ríme v novembri 1989 krátko pred „prevratom“. Totiž po skončení mojej diplomatickej misie v Bielorusku som od roku 2014 pracoval v diecéznej pastoračnej službe v Trnavskej arcidiecéze a býval som v Trnave na fare blízko otca arcibiskupa. Často som k nemu večer zašiel, aby som sa povzbudil vo viere. Aspoň stokrát som počul jeho poučenie, ktoré často opakuje: **Nedaj sa znechutiť nikým, ničím ani sebou samým**. Presvedčil som ho, aby vydal svedectvo o svojom živote. To sa aj podarilo a kniha vyšla vo forme rozhovoru s historikom Petrom Sokolovičom. Prvé vydanie *Je čas mlčať a čas hovoriť* sme dokonca vydali my, PV ZPKO. Má okolo 400 strán. Jej druhé, prakticky nezmenené vydanie, vyšlo vo vydavateľstve Lúč. V tom čase som pracoval, o. i., aj na bibliografii nášho známeho historika prof. Milana S. Ďuricu. Výber z jeho diela pod názvom *Scripti vobis* (Napísal som vám) má päť zväzkov. Piaty, bibliografiu, zostavil môj priateľ, náš člen i člen redakčnej rady dr. Jozef M. Rydlo. A jedného dňa mi arcibiskup Sokol dal dosť obsažný fascikel s rozličnými výstrižkami a fotokópiami novinových článkov s poznámkou: „Pozri si to, prosím, či by nestálo za to niečo z toho publikovať.“ Po dvoch rokoch som mu priniesol knihu a on ju mohol venovať svojim gratulantom pri jeho životom jubileu 90 rokov.

● **Ale to nie je všetko.**

Hej, mám aj ďalšiu, tá súvisí s Trnavou: *Medzníky cirkevnej samostatnosti Slovenska. Sto rokov Trnavskej apoštolskej administratúry. Štyridsaťpäť rokov Slovenskej cirkevnej provincie*. K jej napísaniu ma inšpirovala kázeň arcibiskupa Jána Oroscha 24. júna 2022 pri príležitosti stého výročia vzniku Trnavskej apoštolskej administratúry.

● **Vaše želanie čitateľom Svedectva?**

Abý sme ostali verní svojim koreňom. Pánu Bohu, svätej Cirkvi a slovenskému národu. Všetkým želim požehnané sviatky narodenia nášho Pána – lebo toto sú Vianoce – nie vianočné trhy. Boh sa stal človekom. Vážna vec a najväčší milník v dejinách. Každému priateľovi či v rodine blahoželáme k narodeninám. Tak blahoželáme aj Pánovi Ježišovi, že prišiel na náš svet, aby nás poučil, že život sa smrťou nekončí a že máme slušne žiť a nerobiť si zle, ale vzájomne sa milovať a dokazovať si aj vzájomne odpustiť, aby sme ho raz mohli vo večnosti stretnúť tvárou v tvár.

Eva Zelenayová

Košická organizácia nezaháľa

Počas jedného telefonického hovoru mi pán Ďubek povedal: „Nevolaj, len príď.“ Využil som to a po druhýkrát v tomto roku som ho navštívil v Sečovciach. Veľmi sa potešil a živo sa zaujímal o našu organizáciu. Bolo na ňom vidieť, že by bol rád, keby mohol prísť medzi nás na naše akcie, žiaľ, nohy mu už neslúžia tak, ako by mali. Všetkých členov a priateľov srdečne pozdravuje a praje im veľa dobrého zdravia. Odovzdal som mu knihu Zrkadlo proti maske, ktorá historicky mapuje 30 rokov od KPVS po PV ZPKO.

Prijal som pozvanie do školy 17. novembra v Sabinove, do rozhlasového štúdia, kde som 13. novembra žiakom ZŠ porozprával o 17. novembri a jeho odkaze. Zároveň STV natočila z tejto akcie reportáž, ktorá odznela v hlavných správach. Na Gymnáziu sv. Moniky v Prešove som mal 14. novembra prednášku: „Čo predchádzalo vzniku sviatku boja za slobodu a demokraciu“. Podrobne som im hovoril o 50-tych rokoch komunistického režimu a vyšetrovacích metódach vtedajšej moci na politických väzňoch.

Dozvedeli sa, že boj za slobodu začali politickí väzni, občianski aktivisti a dovršili ho statoční študenti 16. novembra v Bratislave a 17. novembra v Prahe.

Naši členovia spolu s Magistrátom mesta Košice sa 17. novembra zúčastnili kladenia vencov pri pamätnom mieste na 17. november. Potom sa delegácie presunuli k našej pamätnej tabuli venovanej obetiam komunistického režimu na Hlavnej ulici

Doc. ThDr. Michal Hospodár, PhD. počas prednášky o kresťanskej kultúre.

Foto archív

č. 62. V aktuálnom Roku kresťanskej kultúry sa v nedeľu 19. novembra v Trebišove konalo hodnotné podujatie. Organizačne ho zastrešil Spolok sv. Cyrila a Metoda spolu s Múzeom a kultúrnym centrom južného Zemplína. S prednáškou o kresťanskej kultúre, jej atribútoch a poslaní vystúpil Doc. ThDr. Michal Hospodár, PhD., člen Rady pre vedu, vzdelanie a kultúru Konferencie biskupov Slovenska. Hovorené slovo doplnil aj ikonickým jazykom, keď odprezentoval dve ikony ruskej ikonopiseckej školy. Vhodným spštením programu bolo vystúpenie miestneho farského Zboru sv. Michala archanjela pod vedením Františky Ďuristovej.

Riaditeľka múzea a moderátorka podujatia Beáta Kereštanová vyjadrila radosť nad spoločne stráveným časom, obohateným o fundovaný výklad kresťanskej kultúry.

Podujatia Roku kresťanskej kultúry sa

zúčastnili aj naši členovia PV ZPKO Ing. Marián Žalobín, Mikuláš Tóth a Jozef Danko.

Pri príležitosti 15. výročia odhalenia pamätnej tabule príslušníkov PTP v Prešove, na pozvanie KPVS, sa 22. novembra uskutočnil akt slávnostného odovzdávania pamätných medailí ministra obrany SR desiatim bývalým príslušníkom PTP z Prešovského kraja. Kyticu k pamätníku za našu organizáciu položil Juraj Vrábek st. V ten večer v Hviezdoslavovej knižnici v Prešove uviedli do života knihu S rukami nad hlavou.

Príbeh je o politickom väzňovi Jiřim Kostruchovi od autora Petra Krajňáka ml., zástupcu primátora mesta Prešov. Na podujatí sa zúčastnila dcéra politického väzňa a za organizáciu PV ZPKO boli prítomní Juraj Vrábek st. a Juraj Vrábek ml.

Juraj Vrábek

predseda RO PV ZPKO Košice

Berlínsky múr v Nitre

V Nitre sa pamiatke obetí komunizmu 16. novembra 2023, pri pamätníku všetkým obetiam komunizmu pred budovou Mestského úradu, poklonili členovia regionálnej organizácie PV ZPKO v Nitre v hojnom počte. K pamätníku položili veniec, zapálili sviečky a tichú modlitbu venovali za obeť bývalého režimu. Prítomným sa poďakovala za účasť predsedníčka RO PV ZPKO v Nitre Alžbeta Loudová.

Kultúrna referentka pani Klenková pozvala organizáciu na spomienkové podujatie pod názvom Spomíname na November '89, ktoré sa uskutočnilo pri fragmentoch Berlínskeho múru v Nitre. Za našu organizáciu k pamätníku položili veniec Alžbeta Loudová a Gitka Luknišová. (al)

Členovia regionálnej pobočky v Nitre pri miestnom pamätníku obetí komunizmu.

Foto archív

Nezabudnutel'ní

Organizácia PV ZPKO vydala v roku 30. výročia obnovenia slovenskej štátnosti knihu *Nezabudnutel'ní*. V jej úvode autorka Eva Zelenayová píše:

„Ako to bolo? Hoci od znovunadobudnutia slovenskej štátnosti uplynulo len 30 rokov, dá sa eufemisticky povedať, koľko autorov, toľko názorov na jej historický okamih. Je známym faktom, že dejiny píšu víťazi, a v slovenských dejinách je to zvlášť viditeľný fenomén. To, čo Slovákov malo povznášať, bolo našimi protektormi zatlačené hlboko do bezvedomia. Či už to bola Budapešť, ktorá mala záujem vymazať z našej histórie kráľa Svätopluka a jeho ríšu, alebo Praha, ktorá tak po prvej ako aj po druhej svetovej vojne potrebovala Slovákov asimilovať do unitárneho štátu.

Nepodarilo sa.

No vidíme, že ľudia, ktorí sa pričínili o slovenskú štátnu samostatnosť, sú na okraji spoločnosti, čo nie je dobrým

znamením. Poukazuje to na fakt, že opäť nie sme samostatní. Že opäť niekto má záujem vymazať našu históriu z pamäte národa. Ten niekto nie je nikto iný, než zástancovia a šíritelia progresívneho liberalizmu. Mrzačia prirodzený poriadok sveta a vrhajú ľudstvo do morálneho marazmu.

Redakcia Svedectva a vedenie PV ZPKO k 30. výročiu obnovenia slovenskej štátnosti pripravili výber z článkov dokumentujúcich postoje, túžby, ale aj historické súvislosti naplnenia preambuly Ústavy Slovenskej republiky z roku 1992:

My, národ slovenský, pamätajúc na politické a kultúrne dedičstvo svojich predkov a na stáročne skúsenosti zo zápasov o národné bytie a vlastnú štátnosť, v zmysle cyrilo-metodského duchovného dedičstva a historického odkazu Veľkej Moravy (...) uznášame sa prostredníctvom svojich zástupcov na tejto ústave.

Sme mladý štát, ale starý národ. Národ, ktorého kráľovstvo (Regnum Sclavorum) Svätopluk budoval ako súčasť projektu latinského západného univerza vytvoreného Západofranskou a Východofranskou ríšou. Ako hovorí historik profesor Martin Homza, pre tento projekt získal korunu a legitimitu od rímskych pápežov v deviatom storočí. Máme na čo nadviazať, čo rozvíjať. Máme na čo byť hrdí.“

Anna Hromiaková

Dňa 28. októbra od skorého rána prvou a najdôležitejšou správou v Slovenskom rozhlase, po vyše troch týždňoch, nebola vojna na Blízkom východe, bombardovanie „pásma Gazy“ Izraelom, ale 105. výročie vzniku „samostatnej ČSR“. Mimochodom, je to nové, „progresívne“ označenie; my sme v škole - ale aj v bežnej reči - používali označenie „prvá ČSR“, prípadne „prvá republika“.

V roku 2020, za vlády tzv. „Obyčajných ľudí“ a spol., sa konečne splnil životný sen poslanca NR SR za rôznej strany Ondreja Dostála, ktorý roky tvrdošijne predkladal v parlamente návrh, aby sa český národný sviatok, 28. október, stal štátnym sviatkom aj pre „zaostalých“ Slovákov.

Po takmer troch desaťročiach od zániku Česko-Slovenska, sme sa dočkali povýšenia tohto dávno mŕtveho štátneho útvaru na najvyšší piedestál pamäťovej politiky.

Je to čosi podobné, ako keby poslanci parlamentu v roku 1946 zákonom vyzdvihli Uhorsko, ktoré sa rozpadlo v roku 1918...

Je to bezpochyby svetový unikát – postaviť na najvyšší pamäťový piedestál štát, ktorý sa k Slovákom od počiatku až do konca správal macošsky... Napokon, aký to priepastný rozdiel medzi uctievaním si slovenských štátnych sviatkov - a predovšetkým opomínaním vzniku prvej i druhej Slovenskej republiky (14. marca 1939, resp. 1. januára 1993)...

Pomýlený sviatok

Ostaňme pri našej súčasnej Slovenskej republike. Sviatky jej vzniku politici spravidla ostýchavo obídu. A ak, tak buď zanáďavajú na Mečiara a „mečiarizmus“ alebo oblúkovým skokom vyzdvihnú členstvo v EÚ.

A masmédiá? Tie vznik štátu Slovákov spomenú niekde na štvrtom mieste medzi ostatnými správami – ak vôbec. Spomienkam aktérov na jej vznik sa venujú len okrajovo, nasilu, alebo vôbec nie. Zrejme sa za vznik Slovenskej republiky dodnes hanbia?!

Nuž, sotva si možno predstaviť, že

by sebavedomí a hrdí Chorváti, Slovinci, Macedónci a ďalší, ktorí si koncom minulého storočia vydobyli samostatnosť, takto pompézne oslavovali vznik bývalej Juhoslávie. Alebo, aby príslušníci malých pobaltských národov ostentatívne vzlykali za zánikom ZSSR. Alebo, že by českí politici ronili krokodílie slzy za rakúskou monarchiou, poľskí štátnici za cárskou ríšou, ktorej súčasťou Varša

va bola. Také niečo by im ani nenapadlo. A ak by to ktosi spravil, dostalo by sa mu všeobecného odsúdenia, v lepšom prípade výsmechu.

Len v našej vlasti je všetko inak.

Najvyšší štátni predstavitelia Slovenskej republiky kladú vence k tatíčkovi Masarykovi a Edvardovi Benešovi, ktorí porušili samotné zakladateľské zmluvy česko-slovenského štátu a Slovákov pokladali iba za „vätev národa českého“, za „dráteníkov“...

Elena Šebová – Martin Lacko

STALO SA

1. decembra 1989 vláda ČSSR nariadila zrušiť drôtené zátarasy na hraniciach s Rakúskom, ktoré slobodný svet nazýval „železnou oponou“.

1. decembra 1991 vyšlo prvé číslo mesačníka politických väzňov Svedectvo.

2. decembra 1946 sa začal proces proti J. Tisovi, A. Machovi a F. Ďurčanskému pred Národným súdom v Bratislave. Členmi senátu boli: predseda Igor Daxner a šiesti prísediaci, všetci evanjelického vyznania, alebo ateisti. Žalobcami boli Ľudovít Rigan, Juraj Šujan a vojenský prokurátor plukovník Anton Raša.

6. decembra 2006 zomrel dlhoročný člen a funkcionár krajskej pobočky v Žiline Emil Rafaj.

7. decembra 2006 zomrel pápežský legát, prenasledovaný komunistickým režimom, Mons. Viktor Trstenský

7. decembra 1961 zomrel bp. Michal Buzalka. Narodil sa v Sv. Antone a pochovaný je v Katedrále sv. Martina v Bratislave.

10. decembra 1947 bol na trest smrti zastrelením odsúdený generál armády SR a veliteľ Rýchlej divízie Jozef Turanec. Neskôr mu trest zmenili

na 30 rokov väzenia. Zomrel vo väznici v Leopoldove v roku 1957.

14. decembra 1948 vláda rozhodla presunúť 65 000 verejných zamestnancov „do výroby“. Išlo o prvú masovú diskrimináciu politicky „nespolahlivých“ občanov brutálnym znížením ich spoločenskej pozície a pracovných ziskov. Tieto opatrenia pokračovali aj začiatkom päťdesiatych rokov a postihli 75 000 občanov.

21. decembra 1991 zomrel v Oravskom Bielom Potoku Štefan Šmálik. Narodil sa v Nižnej Šuňave 17. decembra 1908.

22. decembra 1948 zomrel slovenský arcibiskup Karol Kmeťko, sídelný biskup nitriansky. Jeho nástupcom sa stal Eduard Nécsey.

22. decembra 1949 schválilo Predsedníctvo ÚV KSČ návrh na mocenský zákrok proti kláštorom.

24. decembra 1916 sa v Krivej na Orave narodila bl. Zdenka Schelingová. Pochovaná je v Bratislave – Podunajských Biskupiciach. Blahorečená bola 14. septembra 2003 v Bratislave-Petržalke.

27. decembra 1992 zomrel v Bratislave bývalý poslanec Slovenské-

ho snemu a najbližší spolupracovník Karola Sidora, komunistickým režimom prenasledovaný Pavol Čarnogurský.

31. decembra 1992 zanikol štátny útvar Česká a Slovenská federatívna republika.

December 1987. Vyše 500 000 ľudí podpísalo petíciu katolíkov za náboženskú slobodu. Iniciatíva vyšla z Moravy, ale najväčšiu odozvu vyvolala na Slovensku (vyše 300 000 podpisov).

December 1955. Podľa odhadu nemeckého historika J. G. Hoenscha bolo v Česko-Slovensku 230 „nápravných zariadení“ (väzníc, pracovných táborov, uránových baní a pod.) a v nich 240 000 uväznených občanov, z ktorých asi 80 percent za politické „zločiny“.

V rokoch 1948 – 1955 bolo v socialistickom Česko-Slovensku materiálne zničených 27 500 000 kníh, z najväčšej časti to boli publikácie zhabané v kláštoroch a v iných náboženských inštitúciách a panských sídlach. Ďalšie státisíce vzácnych vydaní boli rozpredané zahraničným antikvariátom.

Obzretie sa za Ilavou

Názov mestečka Ilava vo mne evokuje väzenie, temnú minulosť môjho detstva a mojej rodiny začiatkom 70. rokov.

Roky, desaťročia som prechádzal vlakom cez Ilavu s pohľadom na starú pevnosť - väzenie.

Nikdy od roku 1972 som nemal dôvod vystúpiť na ilavskej stanici. Spomienky na nehostinnú návštevnú miestnosť, nepríjemné pohľady bacharov, za stolom otec vo väzenskom munde, návštevy povolené raz za dva mesiace na 60 minút a k tomu balík o hmotnosti 3 kg, po absolvovaní 320 km z Košíc. To všetko kvôli jednej hodine. Aj takto sa mstil komunistický režim. Nič moc pre chlapca vo veku deväť rokov.

Keď som sa vlni dozvedel o exkurzii v NÚ Ilava, zrazu som pocítil potrebu ísť tam a raz navždy sa vyrovnáť s minulosťou. Dúfal som, že aj v tomto roku vedenie ústavu povolí návštevu. Ešte v lete som oslovil organizátora pietnej spomienky v Ilave Ing. Porubčana, predsedu tamojšej regionálnej pobočky PV ZPKO, že mám záujem o exkurziu. Aj touto cestou mu chcem poďakovať, že sa to podarilo a 30. októbra popoludní, po pietnej spomienke pri štyroch tabuliach na väzenskom múre, som

mohol po vstupnej kontrole vstúpiť do útrobov väzenia. Vedenie ústavu nás pekne prijalo, pohostilo koláčmi a zaujímavou prezentáciou oboznámilo s históriou bývalého kláštora. V kútiku duše som veril, že sa dozviem, v ktorej cele strávil otec vyše 500 dní. No archív sa bohužiaľ nachádza v ďalšej neslávnej pevnosti Leopoldov.

Keď som prechádzal cez jednotlivé bloky, po schodoch, chodbách a nazeral do ciel, v duchu som si predstavoval, že tu niekde strávil môj otec dlhých 15 mesiacov proti svojej vôli. Viem, ťažké temné 50. roky sa nedajú zrovnávať so 70. rokmi, ale aj tie dokázali človeka degradovať, spoločensky znemožniť, zobrať mu pas a takto mu privodiť predčasnú smrť vo veku nedožitých 50 rokov.

Odpušťať môžem, ale nezabudnem, čo mojej rodine komunistický režim spôsobil!!!

Jedno viem, v ilavskom väzení by som nechcel stráviť ani deň, tobôž noc. S radosťou som opustil ústav v Ilave a uzavrel temnú kapitolu po vyše polstoročí.

Roman Jesenský

PRIPOMÍNAME SI

V decembri si pripomíname významné životné jubileá týchto našich členov. Spomíname aj na tých, ktorí sa tejto slávnosti nedožili.

70 rokov

Dalila Kutišová Luknárová, Bratislava
26.12.1953

75 rokov

Ján Litecký Šveda, Bratislava
14.12.1948

80 rokov

Anna Gombárová, Zvolen 27.12.1943

84 rokov

Marta Bartošová, Trenčín 27.12.1939

85 rokov

Ing. Viliam Zopp, Bratislava
2.12.1938

87 rokov

Mária Gregušová, Nitra 6.12.1936
Rozália Hockicková, Spišské Podhradie
15.12.1936
Hedviga Slivková, Ilava 20.12.1936

89 rokov

Anastázia Kulášová, Bratislava
15.12.1934

91 rokov

Gizela Račkajová, Bratislava
28.12.1932

92 rokov

Pavol Kuľa, Levoča 18.12.1931

94 rokov

Mária Slugeňová, Levoča 25.12.1929

*Jubilantom
srdčne blahoželáme*

PRISPELI NA SVEDECTVO

JUDr. Peter Brňák, Bratislava 50 EUR
Michal Malatinský, Bratislava 10 EUR
MUDr. Dagmar Pechová, Bratislava

20 EUR

Ing. Marián Šuran, Bratislava 200 EUR
Arpád Tarnóczy, Nováky 20 EUR
Marika Tarnóczyová, Nováky 20 EUR
Robert Tarnóczy, Belgicko 20 EUR
Cecília Tarnóczyová, Nováky 20 EUR
Milan Kováč, Zemianske Kostofany

20 EUR

Jozef Lang, Vrádište 20 EUR
Ing. Viliam Zopp, Bratislava 26 EUR
Renáta Červeňanová, Mnichova Lehota

50 EUR

Anna Horošková, Piešťany 200 EUR
Miloš Martinec, Bratislava 10 EUR
Vojtech Polnišer, Tlmače 10 EUR

*Darcom vyslovujeme
úprimné poďakovanie*

Pavel HATALA s vlajkou na vrakuňskom cintoríne. Tohtoročného pietneho aktu sa už nedožil. Takto sme ho vídávali pri všetkých štátnych sviatkoch. Národovec, kresťan a žilivý človek. Kam prišiel, tam rozdával plody zo svojej záhrady. Česť jeho pamiatke! Nech odpočíva v pokoji!

Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Bývalý minister vnútra SR Roman Mikulec sa rozhodol, že rezort už nebude viac financovať náš časopis Svedectvo a radikálne znížil našej organizácii výšku štátnej dotácie. Nedostatok peňazí nás núti obrátiť sa na Vás s výzvou o pomoc. Vydávanie Svedectva nie je ďalej možné zabezpečiť z prostriedkov štátnej dotácie, preto sa obraciam na Vás s prosbou, vyhľadať vo Vašom okolí potenciálnych sponzorov nášho časo-

pisu. Ak nebude vychádzať, akoby sme strátili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda neprajníci by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdu podporovatelia ideálov, za ktoré sme trpeli, a ktoré hodláme aj naďalej chrániť a obhajovať. Zájemcovia o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok **na číslo účtu: SK74 3100 0000 0040 0012 8109, alebo sa kontaktujte na tel. čísle: 02-52 63 81 56.**

Darcom úprimne ďakujeme
Vedenie PV ZPKO
a časopisu Svedectvo

■ **Malé kníhkupectvo Svojet** v bratislavskej Liga pasáži ponúka knihy, ktoré inde nekúpíte. Historickú, vlasteneckú literatúru bez politickej korektnosti, zborníky, kalendáre a časopisy vrátane Svedectva.

Otváracie hodiny v pondelok až štvrtok sú od 10.00 do 13.00 a od 13.30 do 16.30, vo štvrtok do 17.30 hod. V piatok od 9.00 do 13.00 a od 13.30 do 14.30 hod. Informácie na 0903 946 718

■ PRIPOMÍNAME

Úradné hodiny v kancelárii Predsedníctva PV ZPKO v Bratislave na Obchodnej ulici č. 52 sú **v pondelok a v stredu od 9.00 hod. do 12.00 hod.**

Upozorňujeme našich členov, že mimo úradných hodín sa telefonicky nedovolia do kancelárie Predsedníctva PV ZPKO.

Toto rozhodnutie bolo vydané dňa

právnym orgánom

Okresný súd v Spišskej Novej Vsi

4T 267/84

U z n e s e n i e .

Okresný súd v Spišskej Novej Vsi rozhodol na neverejnom zasadnutí dňa 24.3.1989 podľa § 368 Tr.por. t a k t o :

ods. Ján Košiar, nar. [redacted], okr. [redacted], bytom [redacted], t.č. na neznámom mieste odsúdený rozsudkom O. resného súdu v Spišskej Novej Vsi zo dňa 24.7.1984 sp.zn. 4T 267/84 pre trestný čin podľa § 109 ods.2 Tr.zák. k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov

j e ú č a s t n ý

amnestie prezidenta republiky zo dňa 27.10.1988.

Podľa čl.I. ods.1 písm.c rozhodnutia prezidenta o tejto amnestii

o d p ú š ť a s a m u

celý trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov.

O d ō v o d n e n i e .

Súd zistil, že sú splnené všetky podmienky pre použitie amnestie prezidenta republiky z 27.10.1988 a preto rozhodol o účasti na amnestii.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorú možno podať u tohto súdu do 3 dní od jeho oznámenia.

V Spišskej Novej Vsi dňa 24.3.1989

Za správnosť vyhotovenia:

UDr. [redacted]